

ВИТЛЕЕМЪ

РЕЛИГИОЗНО-ПРАВСТВЕНО СЪИСКАНИЕ ЗА ДЕЦА

На полето.

УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ

ГОДИНА
III

Поч. Председателъ:
† Митрополитъ Симеонъ
Главенъ редакторъ:
Мл. Георгиевъ—Варна

КНИЖКИ
V-VI

Редакционни съобщения.

Квитанции чрез пощата.

Настъпни ваканционното време на списанието — юлий и августъ. Презъ това време ще изпратимъ **квитанции чрезъ пощата** на всички абонати и настоятели, които по една или друга причина още не сж издължили скромния абонаментъ на списанието.

Най-учтиво ги молимъ да не отлагатъ изплащането имъ, за да можемъ въ това свободно време да приключимъ смѣт-китъ си и здобиемъ средства за по-нататъшното издаване и разкрасяване на списанието.

Неполучени книжки.

Всички, които по една или друга причина, не сж получили нѣкоя отъ до сега излъзалигъ книжки, да ни пишатъ веднага, за да имъ ги изпратимъ. Книжки, които би се по-искали следъ 1 августъ, нѣма да се изпращатъ.

За книгата

„Отъ Витлеемъ до Голгота“.

По стеклиягъ се обстоятелства въ милата ни родина, книгата „ОТЪ ВИТЛЕЕМЪ ДО ГОЛГОТА“ не можа да бжде отпечатана о време. Като мо-лимъ абонатигъ ни за извинение, явяваме имъ, че ще я иматъ следъ ваканцията.

Оная, до които сме изпратили покани, нека продължатъ записването на абонати.

в. „Витлеемъ“.

Съ настоящитъ книжки изпращаме вестникъ „ВИТЛЕЕМЪ“ за родителигъ на абонатчетата ни.

Отъ редакцията.

РЕЛИГИОЗНО-ПРАВСТВЕНО СПИСАНИЕ ЗА ДЕЦА.

Година III.

Май и Юний

Книжки V и VI.

Снѣгъ по Петровдень.

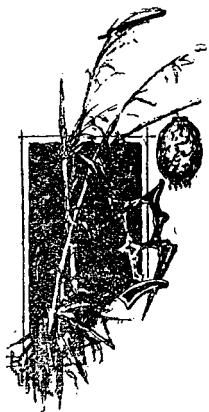
Народна пѣсенъ

Снѣгъ удари, снѣгъ удари
 Лѣте по Петровдень,
 Снѣгъ до деветъ педи.
 Та завари, та завари
 Моми на Романя;
 Замръзнаха, замръзнаха
 Прѣсти въ паламарки,
 Замръзнаха, замръзнаха
 Сърпове на ржце;
 Че завари, че завари
 Юнаци въ планина —
 Замръзнаха, замръзнаха
 Пушки на рамена,
 Замръзнаха, замръзнаха
 Саби на кръстове.
 Па се чудятъ, па се чудятъ
 Какво да направятъ;
 Отговаря, отговаря
 Младъ Стоянъ войвода:
 — „Ой ви вази, ой ви вази

Дружина юнаци,
 Я да идемъ, я да идемъ
 Въ пуста Света-гора,
 Че да влѣземъ, че да влѣземъ
 Въ бѣли мѣнастири,
 Да съберемъ, да съберемъ
 Куни и кръстове,
 Да накладемъ, да накладемъ
 Силенъ, буенъ огънь,
 Да размразимъ, да размразимъ
 Пушки отъ рамена,
 Да размразимъ, да размразимъ
 Саби отъ кръстове".
 Отишли сж, отишли сж
 Въ пуста Света-гора,
 Че сж влѣзли, че сж влѣзли
 Въ бѣли мѣнастири;
 Събрали сж, събрали сж
 Куни и кръстове,
 Наклали сж, наклали сж
 Силенъ, буенъ огънь: —
 Кой посегна, кой посегна
 Ржка да нагрѣе,
 Ржката му, ржката му
 До рамо изсѣхна;
 Кой посегна, кой посегна
 Нога да нагрѣе,
 Ногата му, ногата му
 Тамъ се удървила.

Ц. Калчевъ.

Изъ молитвата Господня.

И прости ни дълговетъ, както и ний
ще ги простимъ на длъжниците си.

Пето прошение.

сѣки день доброто християнче по единъ или нѣколко пѣти повтаря изъ молитвата Господня петото прошение: „Небесний нашъ татко! Остави ни, прости ни дълговетъ, който ний имаме да ти дължимъ, прости ни ги сѣщо, както и ний ще ги оставимъ, както и ний ще ги простимъ на длъжниците си“.

Но какво сме взимали ние отъ Бога? Съ какво сме задължнѣли предъ него, щото сега да му се молиме: „Остави ни, Господи, прости ни дълговетъ“?

Земниятъ царь, който пази живота ни и имота ни отъ разбойниците и грабителитъ иска да му плащаме данѣкъ, за да има съ какво да заплати на хората, които му служатъ и помагатъ за запазването на реда и тишината. И небесниятъ нашъ царь ни дава не само животъ, но и всичко, което ни е потрѣбно за живѣне — и за това, Той, небесниятъ нашъ Царь, иска отъ насъ, ако можемъ тѣй просто да кажемъ, своитѣ данѣци. Но той ги иска не въ пари, нему пари не сж нуждни, той нѣма съ кого да се разплаща, а заповѣдва ни да си внасяме данѣка съ добри дѣла. И ние като православни християни, съ голѣмо удоволствие трѣбва да правимъ добри дѣла и съ тѣхъ да внасяме данѣка си. А ние какво правимъ? Съ грѣховетъ си, съ лошия си животъ само гнѣвимъ небесния си Царь.

Да, малки братя и сестри, добритѣ дѣла у насъ всѣки день намаляватъ. Станахме голѣми грѣшници и длъжници предъ Бога. А кой не знае, че той всѣки часъ може да ни повика на сѣдъ и потърси смѣтка? И какъ ще се разплащатъ тогава тѣзи, които сж възставали противъ родителитѣ си, не сж ги слушали,

буйствували сж, лжгали сж, крали сж, клеветили сж, завиждали сж и пр. и пр.? Какво ще дадатъ тия дѣла на Бога, когато той имъ поиска добри, а не лоши дѣла?

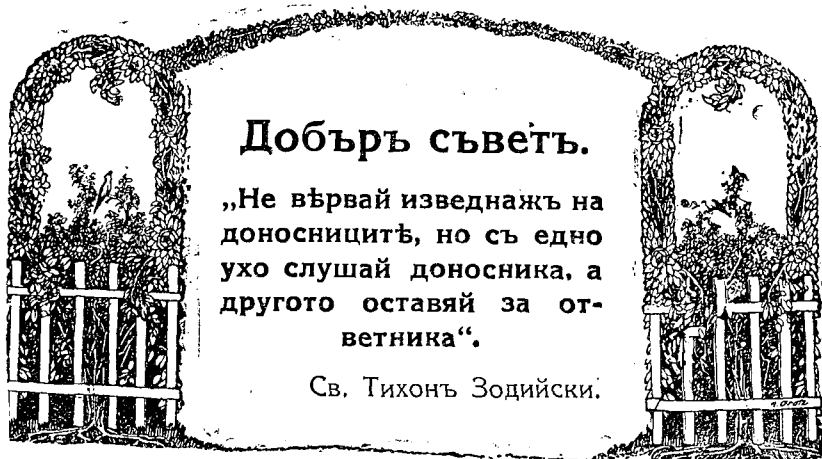
Тежко ни! Да се молимъ да ни не вика предъ своя страшенъ сждъ, защото да си признаемъ, добритѣ ни дѣла сж малко, а лошитѣ много; грѣховеѣ ни надвиха и си играятъ съ насъ, както искатъ. Не ни остава нищо, освенъ да се молимъ: „Господи, прости ни грѣховеѣ“.

Но ще ни прости ли Господъ, когато му се молимъ?

— На едни ще прости, а на други не! Ще прости на тия, които сами обичатъ да прощаватъ, а не на тия, които денемъ и нощемъ мислятъ какъ да отмъстятъ на ония, които сж ги обидили или пъкъ съ нѣщо съгрѣшили.

„Съ каквато мѣрка мѣрите, съ такава ще мѣратъ и на Васъ“. (Лук. 6.38). Както ние немилостиво постъпваме съ ближнитѣ си, тъй и Богъ ще постъпи съ насъ.

„Свѣтеть“.

Добъръ съветъ.

„Не вѣрвай изведнажъ на доносницитѣ, но съ едно ухо слушай доносника, а другото оставяй за ответника“.

Св. Тихонъ Зодийски.

Образътъ на Исуса Христа.

Презъ 1893 година въ единъ Цариградски вестникъ биде обнародвано едно писмо на единъ римски офицеринъ до римския сенатъ. Този офицеринъ, на име Поплий, билъ на служба въ времето на Исуса Христа въ Ерусалимъ и ето какво пише за него:

„Въ наше време се появи единъ човѣкъ съ голѣма добродѣтель, който живѣе по настоящемъ и се нарича Исусъ Христосъ. Народътъ го назовава пророкъ на истината, а апостолитѣ му го наричатъ Синъ Божий. Възкресява мъртви, изцѣрва болни. По ръстътъ си е срѣденъ, а въ лицето си красенъ и много сладъкъ. Въ изгледътъ си е тѣй величественъ, щото които го виждатъ, принуждаватъ се да го обичатъ и сжщевременно да му се боятъ. Косата му е кестенява; тя се спуща до ушитѣ и отъ ушитѣ до рамената, споредъ обичая на Назорянитѣ. Челото му е голѣмо и много милостиво. Лицето му е безъ бръчки или нѣкое пятно, съ простъ цвѣтъ. Носътъ и устата му сж безукоризнени. Брадата му е гжста и съ цвѣтъ, както оная на косата му, не дълга и не раздѣлена по срѣдата. Погледътъ му е величественъ и много любезенъ. Очитѣ му сж приятни, чисти и много сладки. Когато изобличава — поражава, когато поучава — убожава, и всички го обичатъ. Веселъ е, но по величественъ

начинъ. Никой не го е видѣлъ да се засмѣе, но сж го видѣли да плаче. Мишцитѣ му и ржцетѣ му сж много красни. Въ събранията е много удовлетворителенъ, но редко се вижда. А кога се разговаря, много е благоразуменъ. По лицето си и по изгледътъ си е най-красивия човѣкъ на земята“.

Предъ иконата на Христа.

Отъ кандилце сребристо сиянье
Озарява божествений ликъ,
Кланямъ се предъ него съ упованье,
Въвъ този тихъ и таинственъ мигъ.

Припомнямъ си въ това мигновенье:
Кръста, Голгота, търнений вѣнецъ,
Издѣвателства, злини и мненье,
Що за насъ понесе Божия Агнецъ.

Изнурена и сама въвъ борбата
Съсъ безпощадната и зла съдба,
За молитва си скланямъ главата
И шепна съ трепетъ желани слова.

Леля Зора.

Братска любовь.

еднажъ донели на единъ калугеринъ въ монастиря единъ гроздъ грозде отъ най-хубавото, току що било узрѣло. Този калугеринъ, макаръ и да му се искало да го изѣде, но като му дошло на умъ, че има боленъ другаръ, проводилъ гроздето на него. Болниятъ много се зарадвалъ отъ любовъта, която показали къмъ него, но като мислѣлъ да направи добро и да зарадва другитѣ повече, отколкото себе си, безъ да вкуси отъ гроздето, изпратилъ го на другъ свой приятель. Този последниятъ тъй сжщо искалъ да зарадва другъ свой приятель и изратилъ гроздето нему. По този начинъ гроздето изходило цѣлия мѣнастиръ и най-сетне се върнало пакъ при първия калугеринъ, който го билъ изпратилъ на болника.

Кой може да опише радостъта на този добъръ човѣкъ, която изпълнила сърдцето му, като получилъ обратно гроздето и разбралъ каква искрена любовъ е имало между братята въ монастиря — любовъ каквато самъ Исусъ Христосъ и неговитѣ ученици сж проповѣдвали:

„Не оставяйте никому длѣжни въ нищо, освенъ да имате любовъ по-между си, защото, който люби другитѣ, изпълнява законътъ. (Рим. 13 8.).

Пр. Пролов. I.

ѣкога единъ прочутъ Римски царь излѣзаль да се разходи въ своята златна колесница, придруженъ отъ тѣлохранителитѣ си, министритѣ си и други още голѣмци. По пѣтя той срещналъ двама старци, бедни, боси, съ окжсани дрехи. Като ги позналъ, че сж благочестиви постници, царьтъ слѣзаль отъ колесницата си, поклонилъ имъ се и, като ги прегърналь, цѣлуналь ги. Голѣмцитѣ, като видѣли това, много се ядосали и захванали единъ други да си шепнатъ: „Гледай го, какъ отива да се унижава съ такива простаци“. Но като не смѣяли да се изкажатъ предъ царя, казали го предъ братъ му, който билъ заедно съ тѣхъ, че не е прилично това на единъ царь да отива да се цѣлува съ такива хора. Братътъ сжщо не одобрилъ това и единъ день му казалъ.

У този царь имало такъвъ единъ навикъ, че когато искаль да убие нѣкого, изпращаль единъ день по-рано тржбачъ да тржби предъ кжщата му. На другия день той изпратилъ да тржбать предъ братовата му кжща. Братъ му като чуль тржбата, замръзналь на мѣстото си; цѣла нощъ не мигналь и се готвѣль на другия день да бжде убитъ.

Сутриньта той се облѣкълъ въ жални дрехи и, заедно съ жена си и децата си, отишелъ въ царския дворець и застаналь предъ вратата. Той много плакаль, плакали сжщо и жена му, и децата му. Плачоветѣ и писъцитѣ имъ достигнали до ушитѣ на царя. Царьтъ го повикаль при себе си и, като видѣль неговото жално и посърнало лице, казалъ му: „Глупави човѣче! ти се уплаши отъ брата си, отъ едноутробния си братъ, който не е видѣль отъ тебе никакво зло; но какъ можеше ти да ми правишъ бележка, че азъ отъ сърдечно смирение съмъ цѣлуваль проповѣдницитѣ на истинния Богъ, който ми предсказва смъртъ много по-гръмогласно отъ тржбата? Азъ нарочно така те изплашихъ, само да ти дамъ единъ добъръ урокъ. Иди си сега спокойно въ кжщи. А съ тѣзи твои приятели, които сж ми се смѣели, че съмъ се цѣлуваль съ просяцитѣ, азъ ще се поразговоря другояче.“

Следъ това царътъ заповѣдалъ да направятъ четири сандъка, отъ които двата да украсятъ съ злато, а другитѣ два да намажатъ съ смола и пепель. Когато сандъцитѣ били направени, царътъ повикалъ присмивачитѣ и ги изправилъ предъ сандъцитѣ, като ги попиталъ до колко могатъ да струватъ позлатенитѣ и до колко насмоленитѣ. Голѣмцитѣ, както всички хора, които ценятъ само по външность, като си помислили, че вътре въ позлатенитѣ сандъци трѣбва да има скъпи нѣща, казали за тѣхъ, че струватъ много и много, а за другитѣ — проститѣ, не искали и да говорятъ.

„Азъ бѣхъ увѣренъ, казалъ царътъ, че вие ще цените нѣщата само по тѣхната вънкашность, но я да видимъ, дали се не лъжете?“

Като казалъ това, царътъ заповѣдалъ да отворятъ златнитѣ сандъци и отвратителна миризма ги ударила! . . .

„Гледайте, какво има тамъ!“

Голѣмцитѣ погледнали и що да видятъ? — Умрѣли, вмирисани хора, пълни съ червеи!

„Ето тѣзи сж, казалъ царътъ, тѣзи сж, които, като се обличатъ въ богати, въ скъпи, въ разкошни дрехи, гордеятъ се, надуватъ се, че били голѣми хора, знатни хора, че всичко можели да правятъ, че други като тѣхъ нѣма, а пъкъ то душата имъ е пълна съ гнусотии, съ зловонни пороци и беззаконния.“

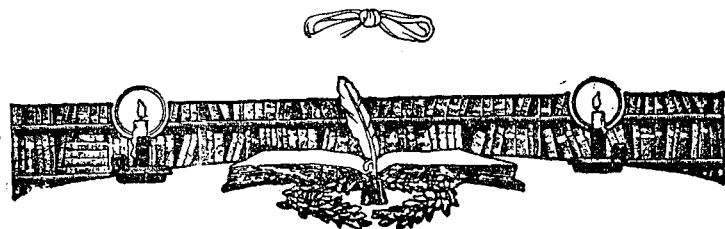
После царътъ заповѣдалъ да отворятъ проститѣ сандъци и изведнажъ отъ тѣхъ излѣзла такава хубава миризма, че лошата се изгубила.

„Погледнете, какво има тамъ!“

Голѣмцитѣ погледнали и видѣли, че сандъцитѣ сж пълни съ елмази и бриланти, порѣсени отъ горе съ много хубава миризма.

„Ето образитѣ на тѣзи, които азъ поздравихъ, цѣлунахъ, и за които вие ми се смѣхте и то само за това, че тѣ бѣха дрипави, а не като васъ хубаво облечени. Глупави, жалки хорица, и за тѣхъ цѣнихте по вънкашностьта, безъ да знаете тѣхната чиста, благородна и ангелска душа! Подъ хубавитѣ и скъпи дрехи често се крие зло сърдце, а подъ простичкитѣ, скъсанитѣ често се намира душа, която има образъ и подобие Божие.“

Хубавъ урокъ за благодушие и скромность.

Четири праскови.

динъ баща купи и занесе вкжщи, когато се връщаше отъ работа за обѣдъ, — четири хубави, голѣми и вкусни праскови. На вратата го посрещнаха тритѣ му деца и любопитно погледнаха книгата съ прасковитѣ, която той носѣше.

— Какво носишъ, татко? Какво си купилъ?

— Това трѣбва да види най-напредъ майка ви, — каза бащата и даде на жена си книгата.

Следъ обѣдъ, тя я разтвори и децата бидоха приятно изненадани.

— А, праскови, праскови! какви сж голѣми и червени! . . — викаха радостно тѣ.

— Чакайте! Най-голѣмата е за майка ви, — каза бащата, — а другитѣ вземете вие. Като се върна довечера ще ми кажете вкусни ли сж били. Сега азъ бързамъ да ида на работа.

Вечеръта бащата си спомни за прасковитѣ и запита най-голѣмото отъ децата:

— Вкусна ли бѣше прасковата, Иванчо?

— Да, да! Азъ я изядохъ веднага, а следъ това и половината отъ мамината. Отъ всички плодове азъ най-много обичамъ прасковитѣ, ужасно ги обичамъ. И знаешъ ли, татко? Азъ посѣхъ костилката и отъ нея ще ми израстне праскова.

— Сигурно, — засмѣ се бащата и се обърна къмъ срѣдното дете: — А ти, Тотко, какво ще кажешъ? Вкусна ли бѣше прасковата?

— Азъ продадохъ моята праскова на мама. Каква полза да я изямъ — за петъ минути всичко свършено и левчето отива на вѣтъра, за да ти е мжно отпосле. Пъкъ азъ взехъ две левчета за нея отъ мама и ще си купя съ тѣхъ тетрадка. Така ще имамъ по-голѣма полза и то за дълго време.

— Да, татко, да! Така е. Азъ ти се радвамъ. Навремето и азъ бѣхъ такъвъ. Ами каква тетрадка ще си купишъ?

— По рисуване. Такава азъ отдавна желая.

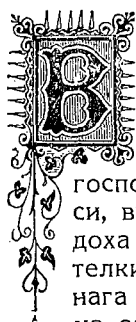
— Добре, мой сине! Това ми се харесва. Ами ти, моя Бубко? Твоята праскова каква бѣше? Сладка ли?

— Да . . . сладка бѣше, промѣнка срамливо малката Вѣрка и се изчерви.

— Но защо пъкъ се зачерви така? Изяде ли я, или . . . ?
— попита бащата, като я взе на колѣнетѣ си.

— Азъ, татко, не я изядохъ . . . Помислихъ си, че болниятъ Стефчо ще се зарадва много на прасковата и му я занесохъ, когато отидохъ да го видя. И макаръ че не я вкусихъ, менѣ ми се стори, че е най-вкусната праскова, защото видѣхъ колко много ѝ се радваше Стефчо.

Отъ нѣмски: Вуйчо Ваньо.

Покаяниятъ грѣшникъ.

Въ лѣтната си полска кѣща, която се намираше на страна отъ града, живѣеше една много набожна госпожица. Една вечеръ, като четѣше, споредъ обичая си, въ молитвеничето, предъ кѣщата ѝ спре кола. Дойдоха да я молятъ да отиде въ града при една отъ приятелките ѝ, която бѣше много болна. Госпожицата веднага трѣгна, придружена отъ единъ слуга и една стайна слугиня.

Презъ нощта, единъ крадецъ, възползуванъ отъ случая, се покачи по една стѣла и презъ прозореца, влѣзе въ спалнята на госпожицата. Запали свѣщъ и почна да тарашува за ценности.

Като тарашуваше и прибираше, което му хареса, приближи до нощната масичка на госпожицата. На нея тя бѣше оставила молитвеничето си отворено. Върху него паднаха очитѣ на крадеца и той зачете: „**О, Боже мой, ако бѣхъ миналъ тоя день, безъ да направя нѣкакъвъ грѣхъ, колко щѣше да ми е сладкъ съня! И ако можехъ да прекарамъ останалата частъ отъ живота си безъ да съгрѣша, каква сладка ще ми се види смъртъта, която хората намиратъ най-ужасна; защото тогава тя ще бѣде за мене само едно тихо заспиване**“.

Тия думи покѣртиха крадеца. Остави всичко, което мислѣше да вземе и бързо излѣзе. Отъ нея минута той не открадна вече нито стотинка. На смъртното си легло той прави това на децата си, като ги посѣветва:

„Имайте всѣкога словото Божие въ сърдцето си и се молете Богу често и прилежно, за да живѣете спокойно“.

Воленъ преводъ.

Умната Евга.

Малката Евга бѣше твърде умна. Тя забелѣзваше всичко — нищо не избѣгваше отъ нейния погледъ. Нейниятъ вуйчо казваше често:

— Предоставете това на Евга и то ще бжде вече добре извършено.

Всичко можеше да се предоставя ней. Ако по-нѣкога майка ѝ отсъствуваше, тя сама нареждаше масата за ядене и просто приятно биваше да я гледа човѣкъ, застанала въ кухнята съ голѣма кърпа въ ржка, предъ чисто измититѣ и добре наредени отъ нея сѣдини.

Ако дирѣха нѣщо вжщи, баща ѝ казваше:

— Трѣбва да попитате Евга — тя ще знае, кжде е.

И действително тя винаги знаеше това, защото съ своитѣ будни очи тя виждаше всичко.

Евга често посещаваше баба си и тя винаги твърдѣше, че когато Евга бива при нея — все едно че е получила любимъ вестникъ, защото малкото момиче знаеше винаги всичко, което е станало изъ цѣлата махла.

— Азъ вѣрвамъ, — каза тя една сутринъ на баба си, — че у Щереви има болень, защото файтонътъ на градския лѣкарь стоеше предъ вратата. Увѣрена съмъ даже положително, че Ганчо е болень, защото вчера е ялъ зелени ябълки, макаръ че неговата майка му е забранила това.

Баба ѝ я погледна.

— Твоята майка забранила ли ти е да ядешъ зелени ябълки? — запита тя.

Евга почервенѣ.

— Азъ чувахъ, че мама забрани на Мара да яде зелени ябълки, — отговори тя.

Баба ѝ се навѣси.

— Не ти ли е предлагалъ Ганчо ябълка? Ти не си ли яла? — попита тя пакъ.

Мисълта на Евга работеше бърже. По челото ѝ се четеше нещо. Малкото момиче се завъртѣ въ стола си и каза съ видимо смущение:

— Азъ съмъ увѣрена положително, че Ганчо има силни коремни болки.

Бабата се усмихна.

— Да, може би, — каза тя — но ти не си ми отговорила още, дали не си яла и ти ябълки?

Евга погледна къмъ прозореца и каза следъ малко мълчание:

— Зелениѣ ябълки не сж вкусни. Азъ вече опитахъ нѣколко веднажъ.

И тя започна бързо да разправя, че на Миткови се родило момиченце, което било хубавко, и че — за голѣмо нещастие — голѣмата риба въ Аквариума*) умрѣла.

Когато Евга свърши да разправя, старицата ѝ каза:

— Ела съ мене, милото ми. Искамъ да ти покажа нѣщо.

Радостно подскочи Евга и последва баба си. Навѣрно тя ще ѝ подари нѣщо. Но бабата отвори една тѣсна стаичка и заведе Евга до прозореца, презъ който можеше да се види близката градина, пълна съ ябълкови дървета.

— Гледай, — каза бабата. — Вчера азъ седѣхъ тукъ и съгледахъ едно малко момиче и едно малко момче да стоятъ подъ голѣмото ябълково дърво. Малкото момче бѣше Ганчо Щеревъ, а момичето Евга Радева. Тѣ набраха зелени ябълки, отъ които ядоха и Ганчо, и Евга. Вѣроятно тѣ сж били кисели, та Евга не яде много и затова днесъ нѣма коремни болки. — Бабата виждаше добре иззадъ очилата си, че тя става червена и все по-червена. — Знаешъ ли ти, че това е било или то не е вѣрно?

Евга гледаше надолу и не каза нищо.

— Не бѣше добре отъ твоя страна, Евга, да искашъ да ме измамишъ.

— Но азъ не казвамъ, че не съмъ яла ябълки, — оправда се Евга.

— Това е истина, — додаде баба ѝ — но ти се опитваше да ме накарашъ да мисля, че само Ганчо е ялъ ябълки и че майка ти на Мара е забранила само да яде зелени ябълки.

Евга наведе глава.

— Вѣроятно, — забелѣза по-меко бабата — твоята мама не е казала направо на тебе да не ядешъ ябълки, защото е вѣрвала, че малкото момиче, което наричатъ „умната Евга“, не би забравило какво трѣбва да прави.

— Но Ганчо казваше, че тѣ сж добри и азъ искахъ само да опитамъ, — забелѣза Евга глухо.

*) Аквариумъ е кѣща, въ която развъждатъ риби и други водни животни.

— О, — възкликна бабата, — но ти слушай не обичния си Ганча, а любимата си майка, която така много се грижи за тебе. Азъ не очаквахъ отъ Евга това! Ела да излѣземъ.

Тѣ излѣзоха навънъ, и Евга забелѣза, че е време да си тръгне къмъ къщи.

— Сега азъ се надѣвамъ, че историята съ ябълкитѣ нѣма да се повтори, нали?

Евга наведе очи.

— Ахъ — азъ не съмъ яла много.

— Да, това е така, но ти отказвашъ, че вие извършихте и кражба, и азъ мисля, че ти не трѣбваше да ядешъ нито една. Азъ настоявамъ да разправишъ това на майка си. Чудно ми е, че едно малко момиче, което е така умно и което всѣкога бързо и добре може до мисли, като тебе, да не знае какъ да постъпи, когато нѣщо го изкушава, — каза поучително бабата.

Евга гледаше смутено и каза съ малка гузностъ:

— Менѣ ми домжнѣ и азъ се разкайвамъ.

— Какъ се разкайвашъ, — попита бабата. — Разкайвашъ ли се така, че да откриешъ на майка си грѣшката си и я молишъ за прошка, даже и ако тя не е видѣла нищо? Разкайвашъ ли се така, че още сега да ѝ разкажешъ всичко?

Евгинитѣ очи се напълниха съ сълзи, но тя ги задържа и каза решително:

— Азъ ще разкажа на мама всичко, и нѣма да върша зло, когато тя ми забранява нѣщо.

— Това е чудесно! — каза бабата. — Ти си умна, Евга, и можешъ да съобразявашъ винаги добре, а сега отъ мене ще имашъ цѣла кошница зрѣли ябълки, като награда, че обѣща да не повтаряшъ грѣшкитѣ си и да искашъ винаги прошка отъ майка си, даже и когато тя не вижда тия твои грѣшки.

Никога Евга не забравяше случката съ зеленитѣ ябълки и помнѣше думитѣ на добрата си баба.

Леля Зора.

При ручея.

енъ тихъ и приятенъ превалѣше вече къмъ залѣзъ. Слънцето поклащаше глава и падѣше бавно къмъ хоризонта на покрития съ борова гора грѣбъ на планината. То сѣкашъ усмихнато казваше:

— Палавци, не се ли изморихте?

Цѣль день бѣхме играли по каменистото корито на рѣката съ хартиени корабчета и бѣхме наистина изморени. Нѣкой изкомандва и всички други радушно се втурнахме въ близката сливова градина на леля Милена, която бѣше до самата рѣка и имаше много меки полянки отъ висока некосена трева. Презъ срѣдата на градината, по нейната дължина, течеше единъ ручей, който идѣше отъ хълма и се втичаше въ

рѣката. Тамъ, при него, бѣ всѣкога приятно, а тревата найдебела и най-мека.

— Ще лѣгнемъ и ще се търкаляме по тревата, за да се разхладимъ. Скъсайте корабчетата, — казваха нѣкой.

— Азъ моето ще го карамъ да плува въ ручея, казваше малкиятъ любимецъ на всички — Данчо, който всѣкога умно гледѣше съ голѣмитѣ си черни очи и сѣкашъ прѣвъ разбираше онова, що ни се говорѣше. Неговото корабче бѣше най-неповредено, като новичко, и бѣше си го правилъ самъ.

Влѣзохме въ градината, загазихме бавно по нейния греберъ, тъканъ по волята на дѣда Господа, и тутакси усѣтихме освежителна прохлада. Дойде ми на ума да благодаря на Бога и за тая прохлада, и за тая трева, и за тая градина, за рѣката, за овошкитѣ и за всичко. Тѣй бѣше хубаво и приятно!

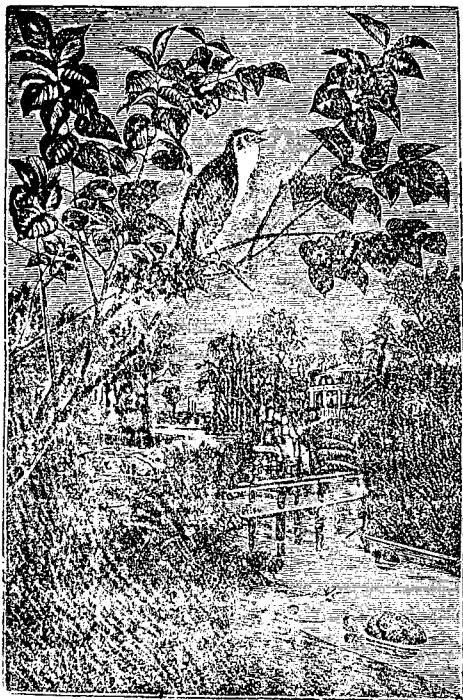
Около насъ хвърчеха разни най-разноцвѣтни пеперудки, прехвърчаха птички измежду клонитѣ, отъ дърво на дърво, и се чуваше безгрижно свирене на шурци, а носовѣтъ ни вдишваха въздухъ, приятно напоенъ съ миризма на зеленина и билки. Като стигнахме до ручея, изъ въздуха вече миришеше на мащерика, която бѣхме тъпкали съ боситѣ си крачка.

Още не мога да забравя общата ни радостъ, когато забелѣзахме до ручея по-горе баба Драгана, която берѣше нѣщо изъ тревата и го туряше въ водата. Тя бѣше наша любимка и при единъ сериозенъ детски съветъ отъ цѣлата махала бѣхме я прекръстили съ единодушно решение — че тя не само е Драгана, ами още повече Благана и по ще ѝ прилича да я наричаме „баба Блага“.

— „Баба Блага, баба Блага“! — закрещѣхме ние и се втурнахме къмъ нея, дето съ смѣхъ се натъркаляхме въ тре-

вата и я заразпитвахме, каква билка бере и защо ѝ е тая билка.

Малкият Данчо забрави да пусне корабчето си и бѣ вслушанъ въ пѣненето на две славейчета, които тамъ наблизо се надпѣваха едно съ друго. Чудно сладки пѣсни кършеха тѣ треперливо и унесено. Ние се обърнахме къмъ клонитѣ, къмъ кждето ни сочеше съ прѣстъ Данчо, видѣхме

и самия пѣвецъ съ сивичкото му облекло и като че гърбоветѣ ни се срастнаха съ земята. Ние забравихме да се търкаляме и гледахме, и слушахме Бѣше тѣй приятно!

А баба Драгана, нашата любима „баба Блага“, къмъ която отправихме купъ въпроси за славейчето и която бѣше начетна старица, остави билкитѣ си потопени въ водата на ручея и седна при насъ.

Какъ може да се забрави такова велико удоволствие и такава привечерь? Менѣ ми се струва, — и до день днешенъ, — когато слънцето си отива, а азъ лежа върху трѣвата на нѣкоя градина по

грѣбъ, — че баба Блага разказва съ кроткия си гласъ чудната легенда за пѣвеца.

— Вие се мжчите да отгатнете за какво говори пѣсенъта на славея, и отъ кжде той има тая сила да пѣе непрекъснато по цѣли часове и това умение да кърши и извива гласеца си, — така започна баба Блага. — Дѣца, погледнете и вижте всичко наоколо. То е творение на Създателя, за който пѣе славея, отъ щастие и благодарностъ къмъ него, че му е далъ животъ, радости и способностъ да излива въ чудни пѣсни сърдцето си.

Когато малкият пѣвецъ билъ още току що създаденъ, скромненъ въ скромната си дреха. доволенъ че нѣма украси по сивичката си перушина, Богъ му далъ чуденъ гласъ. Вѣрвамъ да сте чували вече тая приказка. Но плахото и стѣснително славейче не знаело какъ да пѣе и не смѣло да

отпусне гласа си, за да не би да дотегва никому. И така то мълчало до времето на Спасителя.

Когато следъ разпятието, свалили и погребали свящото тѣло на Божия синъ въ пещерата на една градина, тамъ при ручея, близо до тая пещера, живѣло славейче, което видѣло погребението и жалбитѣ на Майката и ученицитѣ. Толкова се нажалило бедното птиче, че цѣла нощъ не мигнало и все гледало къмъ черния входъ на тъмната пещера.

И ето че рано въ зори на третия день славейчето първо видѣло свѣтлия образъ на ангела и вдигаѣето на надгробната плоча. То, съ замръло отъ радостъ сърдчице, подхвъркнало отъ близкото си клонче, — отъ гдето можело добре да вижда всичко що става вътре въ пещерата, и отъ гдето презъ цѣлата нощъ виждало само едни стражари да пазятъ гроба на Скъпия Човѣкъ, а сега тамъ било свѣтлина и радостъ, — и влетѣло въ пещерата, тъкмо когато изъ гроба се възправилъ възкрѣсналия Христосъ. Славейчето, което порано било плахо и свенливо, затрепкало съ крилца и кацнало върху рамото на Спасителя. Той го погледналъ, усмихналъ се благо и му казалъ :

— Възвести на свѣта за Великия день на радостъта!

Славейчето пръпнало съ крилца, събрало всички сили и цѣло разтреперано като отъ треска, запѣло още върху рамото на Исуса и заедно съ Него излѣзло изъ пещерата и подхвъркнало къмъ своето клонче. Навънъ току що се зазорявало. То пѣло за радостъта и възвестявало Възкресението, и все му се струвало, че стои върху рамото на Великия Страдалецъ и все по-сладко и по-увлечено пѣло, а тѣлцето му цѣло треперѣло отъ щастие и радостъ.

Привечеръ то се уморило и спрѣло пѣсенъта си. Тогава усетило гладъ и жажда, но толкова му било горещо отъ уморителното пѣне и тъй му се искало още да пѣе, че вмѣсто да дири храна, то се окжпало въ ручея. И о чудо! Изведнажъ и глада, и жаждата и умората му преминали и то пакъ запѣло съ още по-голѣма бодростъ.

Ето затова рано въ зори и привечеръ следъ залѣзъ, славейчето пѣе сладко и кръшно, а само презъ деня си почива понѣкога. И затова то живѣе винаги покрай ручеи и когато пѣе все си спомня, че е стоело върху рамото на Спасителя. То не забравя това и все благодари на Спасителя за тая хубава случка въ неговия животъ.

Вие ще сте забелѣзали, че до Великдень славеятъ не пѣе. До тогава той мълчи, а следъ Възкресение не мълкватъ нашитѣ гори и градини отъ неговитѣ пѣсни. И преди Великдень да се е завърнало по нашитѣ мѣста, то мълчаливо поправя гнѣздото си и не пѣе.

Когато пѣсенъта му е жална, то си спомня жалбитѣ на Исусовата майка и ученицитѣ му.

Така баба Блага свърши, млъкна и стана да си върви, а ние все още не се помръдвахме отъ мѣстата си, легнали по грѣбъ върху пълната съ бубулечки мека трева, съ очи къмъ небето, което виждахме едва измежду клонитѣ и слушахме още пѣснитѣ на двата славея.

Помня, че Данчо пръвъ отвори уста и продума:

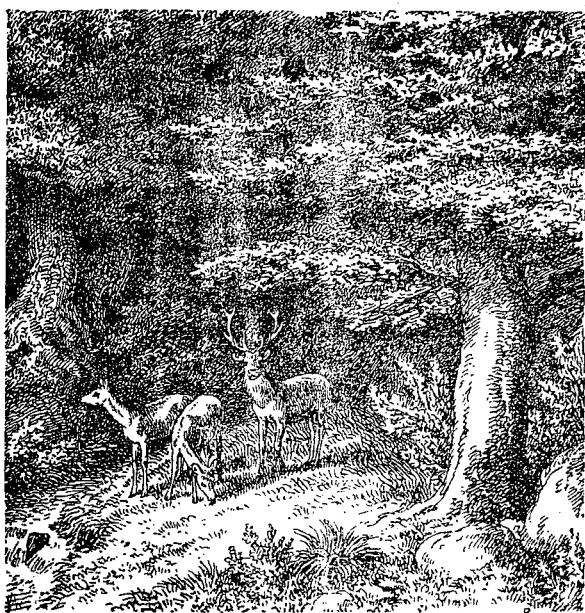
— Славейчето сега си спомня, че е било върху рамото Му. Колко чудни нѣща е направилъ Богъ, и какви сладки приказки знаешъ ти, бабо Благо! Ние благодаримъ и на Него, и на тебе.

Азъ още помня всичко това, като да е станало едва вчера.

Леля Зора.

Въ леса.

По високитѣ безлюдни мѣста на нашитѣ планини, дето е трудно да се броди и тѣ оставатъ настрана отъ планинскитѣ проходи — растатъ свободно гѣсти шубраци, джбравки и столѣтни дървета, измежду които бродятъ горскитѣ животни, необезпокоявани отъ хората. Диво и прекрасно бива тамъ — въ такъвъ лесъ, необитаванъ отъ хора, пѣленъ съ

естествени пжтища, покрай поточета и извори, и тъменъ, поради гжстотата на дървеснитъ клони.

Ето такъвъ лесъ е човѣшкиятъ мозъкъ, когато човѣкъ се появи на свѣта, като малко детенце. Пжтищата му тогава сж само тия, които майка му и баща му сж му подарили, добри или лоши. Диво и прекрасно е тамъ, но непроходимо. Малкото дете умѣ само да мърда ржчици и рита съ крачка, но тъкмо тогава, като рита и мърда, то прави въ мозъка си пжтища. Отъ день на день все по-умѣ да посочи съ прѣстчето си желанъ предметъ или да хване нѣщо, т. е. направило е вече отъпкана пжтека и лесно по нея върви неговата воля.

Ето гледайте! Горскитъ сърни се провиратъ измежду дърветата, дракитъ и скалитъ, докато намѣрятъ полянка съ трева да пасатъ.

Това провиране изъ дивия лесъ е трудно, нали? Тѣзи пѣргави и красиви животни сж умни, обаче. Тѣ си правятъ пжтеки. Отъ своето легловище до пасището си или до извора, тѣ вървятъ всѣки день все по единъ и сжщъ най-удобенъ пжтъ и така си отъпкватъ пжтека, по която вече имъ бива леко да вървятъ. —

И помислете малко не е ли сжщо така и въ човѣшкия лесъ. Всѣки день децата ако вършатъ по едно добро дѣло свикватъ и лесно по-нататъкъ извършватъ все по-добри дѣла, Тѣ правятъ пжтека на доброто въ своя мозъкъ, Ако тѣ извършватъ всѣкидневно по едно зло, тѣ сжщо свикватъ и ючватъ неусетно да вършатъ и по две или три злини на день.

Деца, правете добри пжтеки въ своя лесъ! Опитайте се и ще се увѣрите, че е така. Всѣки день търсете случай да услужите на нѣкой старъ човѣкъ и вие ще свикнете всѣкога, при всѣка среща съ старъ човѣкъ, да му направите услуга, защото ще знаете какво би му било нужно и какъ бихте му по-добре услужили. Всѣки день решавайте редовно задачи и вие, отначало трудно, а после съвсемъ лесно ще ги решавате. Това значи, че задачкитъ ще си направятъ добре отъпкана пжтека въ вашия мозъкъ.

И тъкмо затова избѣгвайте да вършите лоши дѣла, за да не направите пжтека на злото въ своя хубавъ лесъ, подаренъ ви отъ вашитъ родители.

Бждете търпеливи, съобразителни и умни като горскитъ сърни и въ своя богатъ и приятенъ лесъ вие всѣкога ще се чувствувате доволни отъ себе си и щастливи отъ живота си.

КОЙТО ВАДИ НОЖЪ. . .

Нечуванитѣ и безподобни злодѣяния, които се извършиха въ София и на Арабаконашкия проходъ отъ обезумѣли и озвѣрени личности, се знаятъ отъ малки и голѣми, не само у насъ, но и по цѣлия свѣтъ. Подъ развалинитѣ на столичната катедра на „Св. Недѣля“ загинаха стотици невинни жертви, които разплакаха цѣлото българско общество. Оплака то и оплаква всички, а особено десеткитѣ герои, действующие и запасни войни, които по бойнитѣ полета летѣха срещу неприятелскитѣ куршуми за защита на милото ни отечество. Тамъ тѣ бѣха пощадени, а тукъ загинаха мигновено.

Защо стана това? Кому бѣше потрѣбна тѣхната кръвъ? Зли врагове ли налетѣха върху тѣхъ за мѣстъ, за разплата? Що ли?

Увий!

Българи, наши братя, изчадия сатанински, орждия на чужди интереси и алчни за власт и злато вдигнаха ножъ противъ майка си — родината

имъ, и извършиха това адско дѣло.

Но, който вади ножъ, отъ ножъ ще загине, е казалъ Спасителтъ. Богъ милостивъ, укрепи десницата на властъ, воинство и народъ, които единодушно се сплотиха въ едно и запазиха скжпата ни родина. По села, градове и балкани, сплотеното българско общество около властѣта, издири и залови злосторницитѣ и тѣхнитѣ укриватели.

Страната се пакъ умири. България, на пукъ врагу, пакъ остана да живѣе като свободна страна. А тѣ?

По силата на законитѣ ще пжшкатъ съ години изъ затворитѣ или безъ време ще отидатъ да търсятъ Каина.

Мили деца, събитieto станало у ваше време, нека ви послужи за урокъ, та кога порастнете, да не бждете Каиновци, а добри български синозе, готови да дадете и живота си за нейното сжществуване и свобода.

ТЪРСИ СЕ МОМЧЕ.

Търси се момче, което сѣда и става право, действува право и говори право.

Момче, чиито нокти не сж въ трауръ, чиито уши сж чисти, чиито обувки сж лѣснати,

чиито дрехи сж изчеткани, чиито коси сж сресани и чиито зѣби сж бѣли.

Момче, което слуша грижливо, когато му говорятъ, което запитва, когато не е разбрало и което не пита за нѣща, които не се отнасятъ до него.

Момче, което се движи бърже и прави колкото е възможно малко шумъ около себе си.

Момче, което си подсвирква весело и невинно изъ улицата, но което не свири тамъ, дето трѣбва да се пази тишина.

Момче, което има весело лице, има готова усмивка за всѣкиго и никога не се мръщи.

Момче, което е учтиво къмъ всѣки мжжъ, и което се отнася съ уважение къмъ всѣка жена и къмъ всѣко момиче.

Момче, което не пуши цигари и нѣма желание да се научи да пуши.

Момче, което усърдно бърза да се научи да говори добре български и да забрави вулгарния български.

Момче, което никога не заплашва надутото другитѣ момчета, нито пъкъ тѣмъ позволява да го заплашватъ.

Момче, което като не знае нѣщо казва „азъ не знамъ“, като направи грѣшка казва „съжалявамъ за стореното“ и когато го помолятъ да стори нѣщо казва „ще се опитамъ“.

Момче, което ви гледа право въ очитѣ и говори винаги истината.

Момче, което съ усърдие чете добри книги.

Момче, което предпочита да

употрѣби своето свободно време въ гимнастическия салонъ на Младежкото християнско дружество, отколкото да играе комаръ за десетачета въ нѣкоя потулена стая.

Момче, което не обича да излиза на показъ съ своитѣ качества, нито да привлича по какъвъ да е изкуственъ начинъ вниманието на другитѣ.

Момче, което би предпочело да загуби своята работа или да бѣде изпѣдено отъ училище, отколкото да излѣже или да стори каква да е низостъ.

Момче, което се чувствува въ удобни и естествени отношения, когато е въ компанията на момичета.

Момче, което нѣма причини да се срамува отъ самия себе, което не съжелява за никоя помисълъ и слово около своята личностъ.

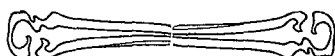
Момче, което се отнася любезно съ майка си и се държи много по-интимно съ нея отколкото съ кой да е другъ.

Момче, което ви прави да се чувствувате благоразположени, когато то е около васъ.

Момче, което не е добра овчица, философствуващъ глупецъ или пъкъ малъкъ фарисей, но само едно здраво, щастливо и пълно съ животъ момче.

Това момче се търси навсѣкжде. Семейството го търси, училището го търси, канцеларията го търси, момчетата го търсятъ, момичетата го търсятъ, цѣлата вселена го търси.

Отъ английски: **П. Г. З.**
(Млад. веститель).

РАЗНИ СЪЖНОСТИ.

Сходни думи.

1. Къмъ името на едно число прибавете името на едно дърво, за да получите трето — необходимо за предпазване.

Ст. п. Христовъ — с. Петъ Могили.

2. Име на българска планина съмъ. Махнете ли ми половината букви, ставамъ име на рѣка. Коя съмъ?

Марко Атанасовъ — Русе.

3. Име на покъщнина съмъ. Изхвърлите ли втората ми буква, ще получите име на минералъ. Въ името на минерала замѣните ли първата буква съ друга, ще получите име на животно. Ха сега де!

Теохаровъ Георги — Русе.

4. Името на планински връхъ и това на мѣрка за повърхнина, даватъ името на едно носѣкомо, Кои сж?

В. п. Ивановъ — Хасково.

Таинствена фигура.

5.

А					
М					
Е					
Р					
И					
К					
А					

I полуостровъ.

II фр. владение.

III материкъ.

IV рѣка.

V държава.

VI растение.

VII държава.

Ст. п. Христовъ — с. Петъ-Могили.

Конски скокъ.

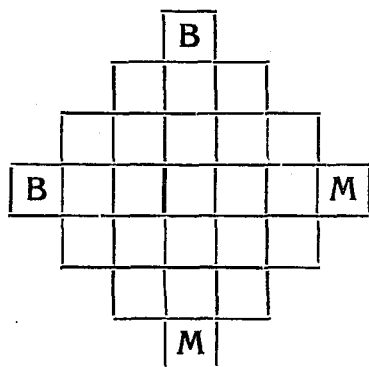
6.

М	и	р	л	к
и	с	а	о	а
о	н	р	к	о
И	и	п	л	а

Д. Ангеловъ — Русе.

Тайнствена звѣзда.

7.

I библейско име

II билейско събитие

III библейска гора

IV библейско битие

Срѣднитѣ редове: отъ горе-надолу и отлѣво-надѣсно сами намерете!

Гатанки.

8. Бащата още не се родилъ, синътъ се явилъ.

9. Майката тънка като вжже, а детето тлъсто като прасе.

10. Кръвъ пие — здраве дава.

Д. Господиновъ — Керменлий.

Въпроси.

11. Коя трева познаватъ и слепцитѣ?

12. Кое животно е по силно: охлюва или лева?

Пита: Марко Атанасовъ — Русе.

Ребуси.

13.

О

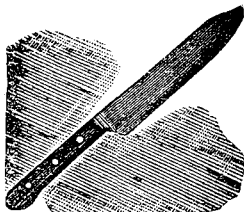

Е

100

К.

14.

10

10

О В А

Пристигна новата книжка.

(Свободно съчинение).

Конкурсъ.

Който до 20 юлий разреши сполучливо всичкитъ номера отъ отдѣла „разни сръчности“, ще получи награда първата годишнина на списанието подвързано.

За свободното съчинение, наградитъ сж:

- I. Албумъ съ картинки.
- II. Житието на „Св. Никола“.
- III. Иконата на „Св. Богородица съ младенца“.

Решение на задачите от III и IV книжки.

Сходни думи. 1. Димъ — Римъ. 2. Пари — Парижъ.

3. Жито — сито.

Таинствени квадрати.

4.

1	4	15	14
8	13	7	6
9	12	10	3
16	5	2	11

5.

2	7	6
9	5	1
4	3	8

Таинственъ кръстъ.

6. б о р
с т о
е л е н а
к а ц а р
л ъ в
с п я
ц а р
с и т

В а с и л

А п р и л о в

Гатанки.

7. камбана, 8. мъртвецъ,
9. вѣтърь, 10. мъгла.

Загадъчна срѣща.

11. баща и дъщеря.

Въпроси.

12. Богъ не вижда другъ Богъ, защото нѣма другъ освенъ него; царьтъ вижда други царе сегизъ-тогизъ, когато си наредатъ среща; а обикновения човѣкъ подобни на себе си вижда всѣкога.

13. Задъ гайдата.

Рѣбусъ.

14. Петко Славейковъ.

Наградата получиха:

1. Теохаровъ Георги; 2. Атанасовъ Марко и 3. Христо Г. Ковачевъ отъ гр. Русе и 4. Ружа Недева отъ гр. Варна.

Наводнение.

(Свободно съчинение).

Писали: Марко Атанасовъ, Христо Г. Ковачевъ, Радуйлъ В. Козаровъ, Ангелъ Борисовъ и Тодоръ Асеновъ отъ гр. Русе. Родригъ Ишца Ханмъ и Василь Колевъ отъ Хасково, Стефанъ Хр. Василевъ — Радомиръ, **Н. Буйнова** — Станимака. Зафирка Х. Ст. Хъркова — Ямболъ, Елисавета А. Иосифова — Лѣсковецъ, **Стойка Манасиева** — Фердинандъ, Сакарова Атанаска Василева — Ески-Джумая, Борисъ Поплецовъ — София, **Любенъ Иосифовъ** — Варна, Василь Христовъ — Троянъ, Евлоги Кириловъ — с. Бaley (Видинско).

Наградитъ получиха:

I Стойка Манасиева, II Любенъ Иосифовъ и III Н. Буйновъ.

До.....

В.....

Продължава подписката
за третата годишнина (1925 год.) на списанието

„ВИТЛЕЕМЪ“

религиозно-нравствено списание за деца

Одобрено от Министерството на Народното Просвѣщение съ заповѣдъ
№ 1286 отъ 1923 година.

Списанието „Витлеемъ“ презъ 1925 година ще излиза
всѣки месецъ, освенъ месецитѣ: юлий и августъ, съ добре
подбранъ религиозно-нравственъ материалъ и
хубави иллюстрации.

На абонатитѣ си ще даде:

1. Десетъ книжки съ хубави цвѣтни корици.
2. Разкошна папка за съхраняване книжките.
3. Джебнo календарче за 1925 година.
4. Една хубава стенна училищна програма.
5. Два броя в. „Витлеемъ“ за родителитѣ на абo-
натчетата му и
6. Много награди за сполучливо разрешени за-
дачи, ребуси, приказки безъ думи и рисунки.

Годишниятъ абонаментъ на списанието е
30 лева предплатени.

Всѣки, който ни запише най-малко 5 абоната, е нашъ
настоятелъ и получава списанието безплатно. За по-
вече отъ 5 — удържа си отъ стойността 20%.

Пари, писма и всичко що се отнася до списанието
се изпраща на адресъ: **Мя. Георгиевъ**, редакторъ
на списание „Витлеемъ“ въ гр. Варна.